

to ovšem dělat v klidu beze spěchu a není to ani tak zlé nosit v hubě ty dobré věci, odpočinout si, kde se mi zachce, a pochutnat si na tom, nač mám zrovna chuť.

Horší je, když mě najednou napadne — většinou při náhlém probuzení —, že nyníjší rozdělení je veskrze pochybené, že může způsobit značná nebezpečí a že musí být bez ohledu na ospalost a únavu okamžitě opraveno; pak spěchám, pak lítám, pak nemám kdy na výpočty; chtěje právě provést nějaký nový, naprosto přesný plán, popadám nazdarbůh, co mi přijde do zubů, vláčím, nosím, vzdychám, hekám, klopytám a spokojím se vlastně jakoukoli libovolnou změnou nyníjšího stavu, který mi připadá tak hrozně nebezpečný. Až pozvolna s úplným prociutím přijde vystřízlivění a já stěží už chápu tu ukvapenost, zhuboka začnu vdechovat mír svého domova, který jsem sám narušil, vrátím se do svého pelechu, v obnovené únavě okamžitě usnu, a když prociutnu, visí mi ještě v zubech třeba krysa jakožto nezvratný důkaz mé noční práce, která mi připadá skoro už jako sen. Potom jsou zase doby, kdy mi ze všeho nejmoudeřejší připadá nashromáždit všechny zásoby na jedno místo. K čemu jsou mi zásoby na těch menších místech, kolikpak se toho tam dá vůbec uskladnit, a cokoliv se tam dopraví, zatarasí jen cestu a bude třeba jednou, až se budu bránit, až budu prchat, spíš na překážku. Krom toho je to sice hloupé, ale pravda, že sebevědomí trpí, nemáme-li na očích všechny pohromadě a nemůžeme-li jediným pohledem přehlédnout, co vlastně máme. Což se při tolikém rozdělování nemůže také mnoho poztráct? Nemohu ustavičně pobíhat všemi křížem krážem sestavenými chodbami a sledovat, je-li všechno jak se patří. Základní myšlenka rozdělení zásob je arci správná, avšak vlastně jen

teddy, mám-li více takových míst, jako je mé hradní nádvoří. Více takových míst! Ovšem! Ale kdo by to dokázal? Ani bych je teď dodatečně do celkového plánu doupěte nedostal. Přiznávám ale, že to je jedna z vad doupěte, jako že vzdýcky je nějaká vada tam, kde máme od něčeho jen jeden kus. A rovněž přiznávám, že během celé stavby se mi v mysli nejasně — ale zase až dost jasně, jen kdybych byl měl víc dobré vlny — ozýval požadavek většího počtu hradních nádvoří, nikdy jsem ho neuposlechl, cítil jsem se příliš slabý na tak nemírnou práci; ano, cítil jsem se příliš slabý, abych si uvědomil nezbytnost té práce, nějak jsem se utěšoval pocitý neméně nejasnými, podle nichž to, co by jinak nestačilo, bude zrovna v mém případě stačit — výjimečně, z milosti, patrně proto, že prozřetelnosti obzvlášť záleží na zachování mého čela, toho bucharu.

A tak tedy mám jen jedno hradní nádvoří, avšak temné pocitý, že to jedno tentokrát nepostačí, zmizely. Ať je to tak jak chce, musím se spokojit s jedním, malá prostranství je nenahradí, a tak, když tento náhled ve mně uzraje, začnu zase všechno vláčet z menších míst na hradní nádvoří. Na nějakou dobu je mi pak jakousi útéchnou, že mám všechna prostranství a chodby volné, že vidím, jak se na hradním nádvoří hromadí ty spousty masa a vysílají až do nejzazších chodeb směsici mnoha pachů, z nichž každý mě svým způsobem oblažuje a jež zdaleky dovedu přesně odlišit. Pak obvykle přijdou časy zvláštního klidu a míru, kdy pomalu, pomenáhu přemísťuji svůj pelech z vnějších okruhů dovnitř, stále hlouběji se nořím do pachů, až to již nesnesu a jedné noci vrhnu do hradního nádvoří, řádně zatočím se zásobami a až do naprostého otupění se nacpu tím nejlepší, co mám rád. Bláženě,